

[Pia Christmas-Møller]

Med hensyn til det, vi diskuterede i forbindelse med Hvorslev Kommune, er det lovforslag allerede fremsat, og det har intet med kommunalvalget at gøre. Det er et standpunkt, som Det Konservative Folkeparti altid har stået for; vi har haft mulighed for at fremsætte lovforslag vedrørende det spørgsmål, og vi ønsker det naturligvis fremmet. Så det dér kan vi overhovedet ikke komme til overensstemmelse om.

Til fru Lilli Gyldenkilde må jeg lige sige, at vi ikke lægger op til strid. Vi lægger op til, at kommunerne skal have mulighed for at dispensere på dette område. Der er ikke tale om, at vi lægger fagforeningerne eller fagbevægelsen for had. Det er fagbevægelsen, der her blokerer nogle muligheder, som er gunstige for vore unge, og det kan vi ikke acceptere. Vi må så tilrette lovgivningen sådan, at kommunerne har lov til at give de unge beskæftigelse på deltid.

Formanden:

Jeg vil henstille, at man standser diskussionerne i de korte bemærkninger i denne omgang; så kan man komme ind på dem i ordføretalerne. Det er tid, at ordførrækken fortsætter.

Hanne Severinsen (V):

Hvis tankegangen bag forespørgslen er, at passive ydelser i stedet bruges til aktiv ydelse, sådan at de unge kommer i gang, vil jeg selvfølgelig sige, at det er vi i Venstre helt tilhængere af.

Men målsætningen må jo først og fremmest være, at de mange arbejdsløse og bistanusklienter kommer i rigtigt arbejde, dvs. at der kommer gang i erhvervslivet. Danmarks store strukturproblem er jo, at vi eksporterer for lidt. Det, vi har brug for, er en overflytning af arbejdskraft til eksporterhvervene, og det kræver, at vi er mere konkurrencedygtige; det er et problem i mange sektorer.

Hvis der derimod ligger den tankegang bag forespørgslen, at vi skal foretage en hel masse overflytninger af offentlige midler fra nogle kasser til andre og fordele timer og fordele dit og dat, så vil jeg sige, at det tror jeg ikke løser ret mange problemer. Selvfølgelig kan man da sætte alle i arbejde og uddannelse, men hvis man skal gøre det efter den socialistiske opskrift, får man en situation, som man havde i et land, hvor man sagde: Folk lader, som om de arbejder; staten lader, som om den betaler.

Jeg håber ikke, det er på den måde, vi skal forstå forespørgslen, og derfor vælger jeg naturligvis at forstå den mere positivt, nemlig: Hvordan kan vi aktivere i stedet for blot at pacificere? Dette spørgsmål har optaget regeringen i alle årene, og der er også taget ganske mange initiativer i den retning.

Der er brug for, at systemet ikke er sådan, at man godt kan overskue at sætte sig ned dér, hvor man nu er havnet, og ikke foretage sig noget, mens konsekvenserne af aktiv handling er svære at overskue, fordi man ikke ved, hvad man så kommer ud i. Det er rigtigt, at både dagpenge- og bistanusydelssystemet har virket passiviserende og klientgørende, og det er udmærket, at SF også har forståelse for det.

Det er vigtigt, at de unge bliver uddannet, det kan vi godt tilslutte os i Venstre. Det er en stor opgave i de kommende år, fordi vi dels har de store årgange og dels de unge, der ikke rigtig er kommet i gang. Opgaven er, at de bliver sluset ud i uddannelsessystemet, uden at vi permanent udvider dette, eftersom vi jo må se i øjnene, at situationen om få år vil være den stik modsatte, nemlig mangel på elever til de mange uddannelsespladser.

Undervisningsministeren har nævnt en lang række initiativer: uddannelsesstilbud til de langtidsledige, udvidelse af kapaciteten på HTX, HHX og teknikeruddannelsen, erhvervsuddannelsesreform, udvidelse af pladser på videregående uddannelser – især dem, der har gode beskæftigelsesmuligheder – og loven om åben uddannelse. Hertil kommer bestræbelserne for at finde yderligere lære- og praktikpladser, der gerne skulle føre til, at vi i 1989 får 40.000 pladser.

De unge skal have mulighed for uddannelse, og vi skal finde nogle hensigtsmæssige måder at fordele de uddannelsespladser på, vi har til rådighed, og sørge for, at dem, vi rent faktisk har, bliver bedre udnyttet. I foråret 1989 havde vi en stor debat om adgangsbegrænsning og de unges muligheder for at få lige præcis den uddannelse, de ønsker. Det kan naturligvis ikke alle få, det afhænger også af evner, men der er brug for mere rationelle adgangsveje til de mange uddannelser for de unge. Netop her fornemmede jeg at der var tværpolitisk enighed i Folketinget i den debat, så dér skal vi i gang i de kommende måneder.